

Denizli doğumluyum ben. Babam oradaymış. Denizli doğumluyum. 11 aylığım. Bir hafta varmış doğmama on bir ay, on birinci aya girmeme bir hafta varmış öyle enteresan bir doğumluyum. Artvinliyim. Babam Artvin yazdırmak istemiş nüfusa, nüfusta Artvin görünüyor. Çocukluğum çok şey geçti. Hani sakın bir çocuktum. Ben öyleymişim ama hareketli çocuktum. Babamın siyasi şeyinden kaynaklanan, hep oralarda, buralarda, işte babam. Mesela; ablam Ankara doğumlu. Ondan sonra, e bi cezaevi dönemi var babamın. Annem devlet memuru olduğu için, onun sürgün dönemi var. Ee, babamın idamla yargılandığı bir süreç var. O süreçte bizim, hep gezdiğimiz, annemi sürgüne gönderdikleri yerler var. Türkiye'nin en faşist yerlerine gönderdiler. Rize'ye gittik, Seydişehir'e gittik falan. Sonra babamın cezaevinden çıkış süreci var ondan sonra bir İstanbul sürecimiz var İstanbul'da yaşadık bir dönem.

Sonra, annemle babam boşandı. Ondan sonra biz gene İstanbul'da bir kaldık devam ettik. Sonra babam, Artvin'e gitmek istedi. Artvin'e gittik. Bir Artvin sürecimiz var. Ondan sonra, liseyi Artvin'de bitirdim. İstanbul'da, Beşiktaş Kız Lisesi'nde okuyordum. Artvin' de, Borçka'da bitirdim liseyi, orası son lise. Üniversitede, istediğim yerler olmadı. Aman, üniversitesiz de yaparım, dedim, üniversiteye hazırlanmadım. Babamın yanında yetiştim. Şey olarak; hani muhasebedir, işletme şeyleri falan. Babamın yanında çalıştım hep, kendi iş yerlerimizdi o zamana kadar. Daha sonra yönetici asistanlığı yaptım hep. Kendi iş yerlerimiz vardı; restoran vardı, tekstil atölyesi vardı Onların işletmeciliğini yaptım. Personel yöneticiliği yaptım filan. Böyle bir Antalya geçmişimiz oldu. Antalya'dan da, Ankara'ya hiç gitmem dediğim dönemde de Ankara'ya geldim. Ankara'da daha çok siyasetin içine girdim yani o dönemlerde o, babadan gelen ama baba hiç bizi hani siyasete yönlendirmedi. Biz hep siyasetin içindeydik. Hep sokaktaydık. Ondan sonra, Ankara'ya gelince daha böyle siyasete yönlendik. Sonra işte bu, ilk seçimlerde falan, ablamın işte o seçim çalışmalarından da ondan sonra ilk kez örgütlü olduk böylece. Hep sokaklarda, hep muhaliftik ama bir örgütlü değildik. Orada örgüte girdik, örgütlü olduk işte, partili olduk ilk kez. Ondan sonra da öyle Ankara'da yaşamaya devam ediyorum. En uzun yaşadığım şehir Ankara. Benim dört, beş senedir ben alır giderim, babam arkamdan gelirim hep. Ondan sonra Ankara'ya geldim, takıldım, gidemiyorum da bir türlü. Her sene gideceğim, kesin taşınacağım diyorum bir gidemedim bir türlü. Şimdi, Ankara'dayım, Ankara'da bir yaşam devam ettirmeye çalışıyorum. Ankara'yı seviyor muyum? Kocaman bir köy gibi geliyor Ankara, çok sevmem ama mesela, siyaseti burada yaptığım için de çok mutluyum, çok keyifli bir şey bu yani. O siyasetin içinde olmak, şu süreçte uzak kalmak çok zor. Hele şimdi; AKP'nin sürecinde de uzak kalamıyorsun. Çünkü, haksızlıklar çok, hukuksuzluklar çok, insanlara yapılanlar, şunlar. Öyle olduğu için de, çok fazla uzak kalamazdık herhalde yani. Partili olmasaydım da, gene hep sokaklardaydım. Ankara olarak çok fazla sokağa çıkamıyoruz. Neyse Türkiye genelinde herkes sokağa çıkabiliyor ama Ankara' da maalesef olmuyor. Öyle. Yani devam ediyoruz yine. Hala partinin içinde çalışıyoruz. Yöneticiyim ben. Parti yöneticisiyim. Şey, kadınlarla benim ilişkim; hani kadın hareketi, kadın şeyi, ben şeye inanıyorum hani, kadın haklarından ziyade çocuk hakları, insan

hakları hani hepsi olması lazım. Sosyalist düşüncede öyle düşünüyorum. Sadece kadın haklı olarak değil de, tüm hakların bir arada olması gerektiğini, hani onların kazanılması gerektiğini düşünüyorum.

Denizli'yi bir hiç bilmiyorum. Çünkü, doğdum. Bir sene, iki sene sonra şey gidiyor. Oradan ayrılıyoruz biz. Sonra, babamın işte cezaevi süreci başladı. Biz, annemle sürgün dönemimiz var. Sonra babamın cezaevinden çıkma süreci var. Bir dönem babam cezaevindeyken, annem artık çok fazla sürgün oluyor diye bir dönem bir babaanne de köyde yaşamışlığımız var. Köyde okula başladık. İlkokulun, 2. sınıf herhalde köyde okudum. Artvin'de. Babamın köyünün okulu. Babam cezaevinden çıktıktan sonra, İstanbul'a gittik. İstanbul'da yaa..ben şeyden, sakın bir çocuktum hep. Ama, şeydi mesela, şey yapardım; evde bir sorun olduğu zaman, bir problem olduğunu zaman; hadi gelin oturalım, bunu bir çözelim dediğim bir, öyle bir çocukluk. Hep böyle bir sakindim ama hep bir itirazım vardı. Haksızlığa mesela hiç dayanmadığım bir dönem ama o sakinliğin altında hep böyle.. İçimdeki canavar benim, 25'den sonra çıktı (gülme sesi). Daha bir gür sesimi çıkarmaya başladım. İstanbul'da böyle şeydi, Adalar'da yaşadık ama gene hep sakindi oralarda hani şey yoktu. Babam işte, iş kurması, annemin sosyal hayatı, annem de çok aktif bir kadındı. Sosyal hayatı olan bir kadındı. Adalarda yaşadığımız dönem çok güzeldi. O dönem güzel. Sonra babamların bir boşanma süreci oldu. Ben, bir Artvin'e amcamların yanına gittim, orada okula devam ettim. Onların boşanma süreci bittikten sonra, ben tekrar İstanbul'a döndüm. Çocukluğumda hani, yani mesela biz hep köye giderdik. O yüzden, köyde yaşadığım süreç mesela, çok güzel bir çocukluk. Hani köyde yaşayan çocukların, o çocuklukları hep güzel geçer derler, öyle yani. Mesela, amca çocuklarıyla falan o köyde yaşadığımız dönem çok güzeldi. Anne tarafıyla çok bir bağımız yok. Onlarla da bu yaşadığımız, hani onların o boşanma süreci ne kadar olay yaşadığımız dönemde, onlarla da yaşadığımız süreç çok güzeldi hani ama annemle babam boşandıktan sonra o anne tarafındaki bağımız koptu. Hani, onlar da hiç arayıp sormadılar, biz de hiç şey yapmadık ama çocuklarla öyle iletişimimiz de hep vardı. O anlamda güzeldi.

Sonra İstanbul'dan Artvin'e gittiğim dönem bayağı bir bocaladım. Yani liseyi Beşiktaş Kız Lisesi'nde okuyordum. Denizin kenarında, İstanbul'da falan, çok güzel bir okuldu. Öğretmenlerimiz müthişti. Oradan Artvin'e gitmek, ben çok zor gittim. Babamla, ablam ikna ettiler beni. Öyle olur, böyle olur falan. Gittik, bir bocaladım. Bana bir şey geldi yani hani İstanbul'dan, Artvin'e gitmek bir, mesela bir şeyi hatırlıyorum; üç, dört sene hiç Artvin'den çıkmadım. Üç sene sonra mı ne? Bir Bursa'ya gittiğimde, vitrin özlediğimi fark ettim. Yani camekanlar, o vitrinler falan. Sonra bir gün pazara gitmiştik yengemle, şeyi, liseli öğrenciler hep el ele tutuşuyorlar. Aaa, dedim falan böyle. Bi hani beni ne kadar geriye götürdüğünü farkettim Artvin'nin. Öyle bi bocalamıştım yani sonra. Ondan sonra da, tabii bizde yaş itibariyle ama ilk mesela; dostluk ne demektir? Arkadaşlık nedir? İlk Artvin'de öğrendim onu yani bunu...uzun

süre üst üste kalma. Çocukluk dönemimde de çok, İstanbul'dan bile farklı okullara gittik, farklı şehirlerde, semtlerde oturdum. Ama ilk dostluğu, arkadaşlık falan benim için Artvin'dir yani güzeldir o. Artvin'den çıkışım işte, “****” orada kaldı, çocuk oldu falan.

Artvin'den çıkışımız da, bir tekstil atölyesi vardı. Tekstil atölyemizi taşımak zorunda kaldık, Bursa'ya gittim. Bursa yaşaması en kolay şehirlerden birisiydi benim için. Çok ucuzdu, her yere çok kolay gidebilirim bir de müthiş bir sosyal ve kültürel faaliyeti var Bursa'nın. İstanbul'a yakın olmasından kaynaklı olabilir. Çok sevdiğim usta sanatçılarımızı ilk kez orada dinledim ve hiç boş kalmıyorduk. Bizim her gecemiz, her hafta sonumuz, mutlaka bir faaliyet, bir konserdir, bir tiyatrodur, bir sinemadır falan. O da çok güzel geçiyordu Bursa'da. Sonra orada da işte bir restoran falan işlettik öyle bir. Orada öyle bir macera. Biz Antalya'ya taşınmıştık, ben bir Antalya'ya gittim. Orada kaldım falan böyle. Ondan sonra Antalya'da mesela şey oldu; beş sene kadar kaldım herhalde. Beş sene sonra şey dedim: yok yani Antalya'da, Side benim yaşayabileceğim mi, evet çok güzel hani deniz falan ama ama insanlık olarak şey sana mesela, dışarıdan gelmişsin, tamam gideceksin. Hani Antalya'lı değilsin, Manavgat'lı, Side'li değilsin, mutlaka misafirsin, gideceksin. Seni kendi içlerine, sadece öyle; merhaba, merhaba olarak alıyorlar ve ilişkiler çok yozdu mesela. Ee, bir siyaset, bir film, bir sineması tartışamıyorsun. Orada edindiğim dostlarım da oralı değildi mesela. Hala görüşürüm onlarla da. Oradan da dedim ki, hani ben daha fazla kalmayacağım artık, çıkacağım. Evi-mevi kapattık. Orada “****” çalışıyordum. Yönetici asistanlığı yaptım orada. Orada, işte ünlü, şeyin, distirübütörü Ankara'ya gelmiş,hadi iş arıyorsan sen de gel! Dedi. Öyle Ankara maceram başladı. Ankara'da da kaldım, gidemiyorum bir türlü işte (gülme sesi).

Artvin geliyor aklıma. Hani, köyde okula başladığım dönem hani. Ondan sonra öyle bir belirli mekân yok. Ben şey derim hani herkesin bir sılası vardır falan. Benim öyle bir sılam mılam yok yani hiç. Hatırladığım, hani çocukluk, evet köydeki dönemimi hatırlıyorum. Baba, çocukluk deyince, babamın cezaevinden çıktığı dönemi hatırlıyorum. Sonra annemle gezdiğimiz, o turladığım işte şeyleri hatırlıyorum yani. Biz mesela; bir yerden, bir yere giderken, hep bir polis vardı bizimle birlikte gelen. Böyle şehir olarak hani şurası ilk çocukluk olarak bana, Rize'yi çok hatırlamam ama mesela, Seydişehir'i hatırlıyorum. Artvin olarak hatırlıyorum çocukluk olarak, bir de İstanbul'da bir çocukluk, hani o artık, sekiz, dokuz yaşlarında işte, Adalar'da yaşamaya başlamamız İstanbul'a gittiğimizde, o üç mekân yani hani. O kadar.

İkisiyle de çok iyiydi ilişkilerimiz. Babam cezaevindeyken mesela, biz çok rahat girip çıkabiliyorduk cezaevine. Mesela biz koğuşlara girebiliyorduk. Onların olduğu yerlere girip çıkabiliyorduk. Babam mesela, işte mandolin gönderiyodu, kitap gönderiyodu, ilişkilerimiz hep çok iyiydi. Annem mesela, çok sosyaldi, aktifti. Bizimle her yere, bizimle giderdi falan. Yani hiç kötü bir ilişki hatırlamıyorum annemle ilgili. Hani bir bağırma, çağırma, bir dayak, hiç ne

babamdan, ne annemden hiç hatırlamıyorum. İksisiyle de ilişkilerimiz, hep çok güzeldi. Babamla da arkadaş gibiydik. Annemle de arkadaş gibiydik. Yani onların sosyal ortamlarında da olduk. Hani uzun sohbetli rakı masalarında, annemin de öyle tüm arkadaşlarıyla falan. Ama hiç, çocuktur hani biz, o siyaset mesela, onların çocuklarıyla bir araya giriyorduk. Hani o toplantılar sırasında. Biz hep bir aradaydık, çok keyifliydi onlar mesela. Onları güzel hatırlarım, o masalarda. Mesela, şey, siyasi şeyimi hep oradan almışım ben. O beyne hep yerleşmiş, o sohbetler. Annemin mesela, annemin insanlığı da çok iyiydi hani. Ben hiç kötü birisinden bahsettiğini duymadım, hatırlamıyorum annemden. 16 yaşındaydım ben vefat ettiğinde. Daha birisine, bağırp, çağırdığını böyle bir kavga ettiğini, arkasından konuştuğunu hiç bilmem. Babam da öyledir. Hiç konuşmazlar falan. Öyle.. İlişkilerimiz iyiydi yani. Çok gel-gitli kardeş ilişkimiz vardı bizim, çok. Yani, aynı evde yapamayan 2 kardeşiz. Uzaktayken yapabilen kardeşleriz. Çok farklı yani hani, dünyaya bakışımız aynı, sevdiğimiz işte diziler, şiiirler falan aynı ama niyeyse aynı evin içinde, böyle bir geriliyoruz, bir şey oluyor, ya o bir şey yapmak istemiyor, ben istiyorum, ben istemiyorum, o istiyor falan ama şey, onun haricinde ciddi bağlı kardeşliğimiz var, yani çok bağlıyız birbirimize. Hani ben, dünyada bir tek ablama güveniyorum. En güvendiğim insan. Dostlar, arkadaşlar falan. Şey derim hani, aman yine kızacak, surat asacak, bilmem ne falan ama hani başım belaya girse bile, konuşmuyor bile olsam mesela, bazen küsmüş olduğumuz dönemler bile oluyor falan ama hani önce ona söylemeyi tercih ederim. Başım beladaysa, bir işi, çözemediğim bir şey olursa, çünkü en güvendiğim insan odur yani. Çok çekişmemize, tartışmamıza rağmen öyle.

Erzurum'daki cezaeviydi. Biz şey, koğuşlarda çok uzun ve böyle şey, ranzalar herhalde, 40-50 ranza var böyle. Bayağı büyük şeydi orası, koğuştu. Biz girdiğimizi, hiç yani hani cezaevine girmişsin gibi, babamlar, babamın arkadaşları falan hiç öyle hissettirmiyodular bize. İşte, babamın ranzasında, bizim fotoğraflarımız falan oluyodu. İşte bize gönderdiği kitaplardan bahsediyoduk. Bir dönem girdiğimizde; açlık grevi ve ölüm oruçları vardı. O ambulansları falan hatırlıyorum. O zaman çok şeydim hani, üzülmüştüm hani, ne oluyor? Her gün bir şey. Bir babannemle gitmiştik bir, bir annemle devamlı hani, mümkün merteye gidebildiğimiz zaman gidebiliyoduk. Şeydi, mesela, cezaevi hani şeyi yok. Bir tek o koğuşu ve şeyi hatırlıyorum. O ranzalar, babamın arkadaşları ile ilişkileri hani oradaki sohbetimiz falan öyle çok şeyler, haklarını da almıştılar o dönem yani. O hani, siyasi cezaevi falan ama bayağı mücadele ... Yine bir şey.. hakları için bir açlık grevi ve ölüm oruçları vardı onu hatırlıyorum. Ya bana hep hani, şeymiş gibi geldi, mesela şimdi düşünüyorum. Eee, işte çocukların üstünden çok duygusal şeyler yapıyorlar. Tutuklanan insanların, işte çocuğu var, bilmem ne falan, filan. O süreçleri yaşadığım için hani, çocuğun bunu taşıyabildiğini düşünüyorum. Kaldırabileceğini düşünüyorum. Mesela, o dönemleri, hani kötü hiç hatırlamıyorum ben. Ya, olağanlaşmıştı hani babamın o tutuklanma, tutuklanması devamlı. Hani toplamda 10 sene falan yattı herhalde babam, girip çıkmalarla birlikte. Hani o süreçler, hiç öyle ben mesela; kötü ya babam cezaevine girdi, bilmem

ne falan hiç öyle şey hatırlamıyorum ve bu kullananlara da kızıyorum. Yani işte; çocuğu var da, bilmem ne falan var. Çok güçlü yaratıklarız, hani o süreçleri kolay atlatabiliriz. Belki duygusal anlamda hani bir şey, ahlayıp, vahlamaylan da ilgili olabilir. Ya da annem çok güçlü durdu, belki ondan dolayı olabilir. Çünkü, annem çok el bebek gül bebek büyümüş bir kız. Yani 16 yaşında kaçırıyor babam ve hiç bilmediği bir hayata giriyor annem mesela bir anda, bir siyasi... kaçtıkları dönem babam aranıyor mesela. İşte, annem bir anda bir hayata giriyor. Bu hiç mesela, annem hiç geri durmadı, pes etmedi. Belki ondan öyle bir güç aldık biz. Hani olabilir. Ben hiç kötü hatırlamıyorum yani, hani kötü zamanlar tabii ki. Yani cezaevleri, işte o açlık grevleri, yakalanmalar, falan filan ama ben hiç kötü hatırlamıyorum, yani yaşantının bir parçası. Bahsederken falan, ben çok keyif alarak bahsederim o tür, o zamanlardan yani. Ben hep, o masaları hatırlıyorum, o sohbetleri hatırlıyorum. Bizim, mesela, ben ilkokula başlamıştım ya da başlamamıştım herhalde. Onlarla böyle gidip, gelip babamı rakısından yudumlardım, onlarla otururdum. Onları anlamıyorsun tabi hani o yaşta anlamıyorsun ama mesela, onların o sohbetleri, kendileriyle olan ilişki diyalogları, çok keyifliydi. Onu hatırlıyorum yani, çok keyifli. Annemin hani çok siyasi olmasa da, arkadaş grupları daha böyle çok siyasi, politik diyeyim hani. Onlarla otururken, bu tarafta da, daha farklı bir hayat var hani. Kadınlar işte; saçlarını yaptırıyorlar, mağazalara gidiyorlar, kıyafet alıyorlar falan.

Annem mesela, hani evet çok apolitiklikten, birden bir şeyin içine giriyor siyaset içine giriyor ama annemin o, şeyinde de, arkadaş grubunda da hani keyifli zamanlar geçiriyordum. Onların o sohbetleri işte şey hani işte, o ayakkabıları, etekleri, birbirlerinin saçları, kuaförlere gitmeleri, iki ayrı şey vardı. Anne, baba ama iki ayrı hayat. Annemle otururduk. Yani birlikte oturdukları tabi ki, arkadaş masaları falan vardı. Hep çok keyifli, çok gülerlerdi, çok uzun sohbetler ederlerdi. Onları hatırlıyorum. Yani bizim orada, onları dinlerken uyuduğum, uyuyakaldığımızı falan hatırlıyorum. O, öyle. Ama hani, şudur diyemeyeceğim. Yani hep öyle bir, o siyasi bilinçle büyüdüm. Yani hep o öyle gelmiş. Hani hep o ortamlarda bulunduk, ondan mı? Bir de çok kitap okuduk ama yani hani, babam cezaevi sürecinde hiç bırakmadı, annem ciddi kitap okurdu, biz, şimdi o kitap şeysi bize çok geçti. O kitap okumalar ve ben bütün klasikleri, biz ilkokul bitmeden bitirmiştik. Yani babamın mesela, cezaevinden öyle kitaplar gönderiyordu ki bize, a diyordum, cezaevinden bu kitap nasıl geliyor (gülme sesi) yani. Cezaevlerinde o dönem çok güzel kitaplar vardı. Yani onu yaşıyordum onu, kaptırıyordum kendimi çok. Şey bütün hikayeleri birlikte yaşıyorsun. Onu mesela hayal etmesi, e şey o, anlattıkları o doğa olaylarıdır, işte o işte, köprüden geçiyordur. Ne bileyim? Babam bana bir şey hediye etti. Cezaevinden şeyi göndermişti. Bulgar bir kadındı herhalde, o da, o taraflarda 'Seni Halkım Adına Ölüme Mahkum Ediyorum' diye kitap vardı. Çok etkilenmişim o kadının mücadelesinden. O çok güzeldi. Onun o, hastalıkları işte, verem falan oluyor herhalde, ciddi bir şey yaşıyor kadın, falan, o çok etkilemişti beni çok. Onunla yaşamıştım o süreci mesela. Çok güzeldi.

O okuduğum bütün kitaplar, ya hayal ede ede yaşıyorsun. Bir de tabi, sosyal medya bu kadar yoktu, internet bu kadar yoktu. Biz de çok fazla şey yapıyorduk. Sokakta oynadık. Hep sokakta oynuyorduk. Her şeyi yapabiliyorduk sokakta. Çocuk ilişkimiz ciddi vardı, köydeyken öyle. Şimdiki çocuklar mesela, çoğu güzellikleri göremeyecek. Ablamın oğlu, hani köye gidiyor falan ama bizim köyde yaşadığımız o ilişkileri yaşamıyor. Köylerde kimse kalmadı çünkü dağıldı. Karadeniz'i mahvettiler. Biz en güzel zamanlarımızı çok yaşadık yani keyfine vara vara yaşadık. E, o okuduğum kitap vardı da, işte taşta çıkmalar, ağaçlara çıkmalar falan biz yapıyorduk işte o mesela, Cin Ali'nin (gülme sesi), topu at, atı tut, işte şunu yap falan yani öyle, hepsini kendimiz canlandırıyorduk. Tiyatrolar yapıyorduk yani biz köye gittiğimiz zaman, şey yapıyorduk, tiyatro kuruyorduk. Ha, oyunlar oynuyorduk. Öyle enteresan bir şeydi yani. Hayal gücümüz de müthişti. Ben mesela, o kitapların hayal gücümüzü geliştirdiğini, ben çok inanıyorum da. Çok güzel kitaplardı.

İlkokulu çok hatırlamıyorum. Çünkü hep geziyorduk. Yani ben, bir sene falan okudum ilkokulda. Çünkü babamın o geçiş süreçlerine en iyi hatırladığım mesela; Beşiktaş Kız Lisesi'nde çok keyif alarak okumuştum. Orada üç sene okudum. Orta sonu ve ilkokul ikiyi. Sonra Erenköy Kız Lisesi'nde okudum. Sadece kız lisesi ya da sadece erkek lisesinde okumak mesela şeydi ama kız lisesinde okurkenki şeyimi hatırlıyorum mesela; rahatlığımızı, o kadınların o rahatlığını hatırlıyorum yani hani bir erkek görecekti, bir erkek öğrenci bir şey yapacak, bir hoca uyarmıyor falan. Otururken, konuşurken, işte göğüslerin ilk çıkmaya başladığı dönemi çok rahat konuşabiliyorsun, adet dönemini rahat konuşabiliyorsun falan. Beşiktaş kısmından sonra, Artvin'e gittiğimde bocaladım. Ben bir de şey, okul değiştirdiğim zaman, elimde hep kitap olurdu benim. Hani şey, alışana kadar, insanları tanıyana kadar, ben hep kitap okurdum teneffüslerde falan. Öyle çok aktif, sosyal değildim o dönemler. Kitap okuyordum hep. Okurken de, orada güzel arkadaşlıklar edindim bu sefer ama şey geldi mesela hani ben, Beşiktaş Kız Lisesinden, Artvin'e gidince mesela, hiç ders çalışmadım. Hocalar soruları veriyordular ya da çok kolaydı. Beşiktaşlı Kız Lisesi mesela, çok zordu. Bize sınav tarihi verildiği zaman, biz o günden başladık ders çalışmaya. Çünkü çok zor sorular soruyodular ve bizi çok zorluyodular da. Ee, bir beden dersi, bir resim dersi, çok güzel mesela, beden dersimize; jimnastikçi bir kadın giriyodu. Resim dersimize, bir ressam hocamız vardı. Ressam geliyodu. Bize tualler ve resimler yaptırıyodu, karakalem çalışmaları yaptırıyodu. O dönem mesela; resmim benim çok iyiydi. Yıllardır elime hiç kalem almıyorum ya da şey almıyorum. Elim bayağı körleşmiş. O çok ama o aktif okumam gidince, hoca soruları veriyor, işte şuraları soracağım diye söylüyor falan. Ben hiç ders çalışmadan geçtim. Beşiktaş Kız Lisesindeki dönemle ben, üniversite sınavlarına girdim, onun bana hep etkisi olmuştur, kazanmışımdır.

O okul süreci, arkadaşlık mı? Dostluk mu? Şey derseni, her ikisi de farklıydı. İstanbul'daki arkadaşlıklar daha farklıydı. Kapalı bir ortamda olmak daha farklıydı. Ama yine kendine uygun

arkadaş buluyorsun. Hani senin gibi orada yaşamaktan sıkılan ya da oranın, o dar çevresini görüp de daha genç, Hopa'ya kaçıyorum. Arkadaşın arabası olanlar varsa eğer, Hopa'ya gidiyorduk, deniz görmeye. Ondan sonra kendimize uygun arkadaşlar bulunca işte birlikte oturup sohbet etmeler, orada bir kafe vardı. Ablamın eski eşinin kafesiydi mesela, orası toplanma yeri. Herkesin gittiği bir yer vardı, orasıydı. Orada da mesela, Çoruh vardı. Kocaman bir nehir akıyor önünden falan, çok güzel. Ee, doğası falan da çok güzel. O dönem gerçi, Beşiktaş da çok güzeldi yani. Biz Taksim'e çıktığımız zaman Beşiktaş'a yürüyerek iniyorduk arkadaşlarla. Hani herhangi bir, başımıza bir şey gelir falan diye hiç düşünmeden, daha güvenliydi o dönemler. Şimdi bilmiyorum. Şimdi mesela, Artvin' e gittiğim zaman da bakıyorum, bizim olduğumuz dönem, belki biz büyüdük, hani bizim sosyal çevre de uzaklaştı diye şimdi kimse kalmadığı için gitsem, sıkılırım ama hani Artvin'i çok özlüyorum mesela, Rize'yi de çok özlüyorum. Hani mutlaka gidip görmek istiyorum. O şeyi özlüyorum; kuzenlerle, amcamın çocuklarıyla sabahladığımız zamanları özlüyorum, köyde. Mesela şeyi, şimdi mesela inek otlatıyorduk ama kimse inek otlatmıyordu. İnekler mutlaka, o bahçeye giriyodular, fındıkları talan ediyodular. Biz bir sürü şey, aktif, futbol oynuyorduk mesela. Bir düzlük bir alanımız vardı. Futbol oynuyorduk. Mesela, ben hep ağaçlarının tepesindeydim. Mesela; gün içinde hiç acıkmıyorsun. Sabah kahvaltı yaptıktan sonra zaten kimse evde durmuyodu. Hepimiz dışarıydık. Bahçelerdeydik. Mesela, fındık zamanı, fındık topluyoduk. Ama çok keyifli geçiyodu. Çünkü hani aynı, mesela onlar Artvin' de büyümüşler, sen İstanbul'da ya da başka yerde büyümüşsün ama ortak noktamız çok güzeldi. Aynı şeylere gülüyoduk falan. Orayı özlüyorum; o dönemki o çocuklukta kuzenlerle. Ya çok, çocukluk, gençlik yılları hani, 19-20 yaşlara kadar hep bir aradaydık işte o güzeldi ama tek özlediğim şehir mesela, esas İstanbul'dur. Ama o dönemin İstanbul'unu özlerim yani. Şimdi çok fazla bina var, e nem, ben İstanbul' da yaşadığım dönem hiç böyle bir nem yoktu falan. Ankara'da, mesela şimdi şey, gezseniz, iki güne bile sürmez biter Ankara ama İstanbul öyle değil yani. Hani, yıllarca kalsan, gez gez bitmez. Artvin de öyle. Yani o dağa çıktın, yok bu yaylaya gittin falan, yıllarca kalsan Artvin de bitmez. O zamanın İstanbul'u; daha az araba vardı, daha az araç vardı, sahiller daha ulaşılabilirdi. Yani sahilde otururdum, o motorları izleyebilirdim, vapurlar gelip giderdi, rahat oturabilirdim, e banklar olmasa, banklar yoktu mesela çok fazla ama orada deniz kenarında oturup, ayaklarını denize sokardın, şey yapardın. Adalar çok temizdi mesela, sahili yüzebiliyorduk çok güzel yüzüyorduk. Şimdi İstanbul mesela; denize girilmiyor, sosyal, hayat, aktivite orada hep çok fazlaydı zaten İstanbul'da bir kere. İstanbul'da, her saat, her yere ulaşabilirsin. Hani bu saatte araç kalmamıştır. Ya ben gideyim hani, şu saatte gideyim. Hiç öyle bir kaygın olmasın, her saat evine dönebilirsin, dönmek istersen. Havası daha iyiydi. Bu kadar nem yoktu. Bu kadar binalar, çok büyük binalar yoktu. Çok güzeldi o yüzden İstanbul o dönem. Moda, hala onu koruyabiliyor. Beşiktaş biraz mesela, Beşiktaş'ın sahili çok kötü olmuş, hep kafeler, izin verilmiş; oralara hep kafeler yapılmış. Adalar hep öyle. Deniz kenarına kafeler yaptırmışlar, hani talan etmişler oraları falan. O güzelliği kal, ha, evet yine denizi görüyorsun,

şey yapıyorsun falan ama o bir 25 sene önceki İstanbul'a çok ciddi yani mesela, ben Ankara'ya ilk geldiğimde bu Ak Parti'nin genel merkezinin olduğu yer var ya orada bir yerde ben bir iş görüşmesine gidecektim, taksiyle gittim. Ben bilmediğim bir yer olduğu zaman, taksiyle gidiyorum, taksiyle gittim. Böyle bildiğin toprak. Gittim, o şeyde, dedim ki taksiciye, siz bekleyin beni, benim iş görüşmem, 10-15 dakika falan sürer, çünkü bir tek o villa gibi bir yer var. İş görüşmesine gittim. Bir şeydi, mimarlık ofisiydi. İnşaat da yapıyorlar herhalde. Dedim ki ben burada araç bulamam geri dönmek için. 12 senede şimdi, bambaşka bir yer orası, Ankara yani. Bu yapılaşma, betonlaşma, mahvediyor her şeyi. Ankara'da zaten güzel deniz, su yok bir kere Ankara'da yani (gülme sesi). Öyle. 2007, 2007 oluyor değil mi? Evet 2007, 17, 19 öyle, 2007'de geldim. 12 sene oldu. 30, 30'lardaydım. 29, 30 gibiydim, geldiğimde Ankara'ya.

Güzeldi, bizim hiç kısıtlamamız olmadığı için hani mesela, hayatımda ilk kez bir, bizim bir aile dostumuz vardı onun kızıyla biz birlikteydik. O benden bir üst sınıfta. Onun o dönem bir sevgilisi oldu mesela. Hadi okul kıralım. Ben hayatımda hiç okul kırmamıştım. Kırmaya fırsatım da olmuyordu yani. Çünkü hani gidiyorum, pişmanlık duyuyorsun çünkü. Aman dersi kaçırdım, aman şey yaptım ama... Okulu kırdık, ben müzeye gittim mesela. Hani (gülme sesi) onlar birlikte oturdular, orada Beşiktaş'ta Denizcilik müzesi vardı oraya gittim. Sonra hadi bir daha kıralım dedi. Yine sevgilisiyle bulaşacak. Bu sefer e, şeye gittim; Dolmabahçe Sarayı'na gittim, gezdim falan. O aralar erkeklerden çok hoşlanmıyordum ya! Yani, ama onun haricinde mesela, yani erkek arkadaşlarımız vardı çok hani. Bu hep şeydi, karmaydı grubumuz; sadece kız değil, sadece erkek değil, bir de ben, çok kız guruplarından hoşlanmam çok kalabalık kadın guruplarından. Yani, iki, üç en fazla dördtür hani ama 10-15 tane olunca falan, bizim curcunamız bitmiyor çünkü, kadınların curcunası bir aradayken. Ama hep karma grup vardı. Karma olarak hep yani sokak aralarında gene onlarla futbol oynuyorduk, yakalamaca oynuyoduk, doğum günü partileri yapıyorduk. Sokak, aynı mahallede oturan çocuklarla falan çok keyifliydi. O da çok güzeldi. Gençlik yıllarım güzeldi, orada da güzeldi. Bir de şey, mesela bara gitmek istiyorsan her yer bar. Ulaşım dediğim gibi çok kolay olduğu için hani, ya gidelim de, araç bulamayız değil ama tabii ki babam hani bir saat veriyordu. Bir de biz şuradayız, şu saatte şuradayız, bu saatte de buraya geleceğiz diye hep saat veriyorduk mutlaka ve o saatte orada oluyoduk. Şimdi tabii iletişim daha kolay. Şimdi mesela, gene ben hala, ben kırk yaşındayım. Eğer sabahlayacaksam; bir yerde, mekânda, dışarıdaysam babamı ararım, hani ben hala oturuyorum merak etme. Ya o bir alışkanlık mesela, hala bir haber veririm. Ama sosyal anlamda şey, İstanbul kolaydı, güzeldi yani ulaşımı eğer geçsen, bir yerde kalma sorunun varsa, ulaşım çok önemli.

Yan sokakta oturan bir çocuk vardı, hiç unutmam, esnaf ve çok yakışıklıydı. Yani bana göre yakışıklıydı mesela. Ona ilk görüşte aşık olmuşum, bayıldım. Böyle futbol oynuyodular ara sokakta. Biz de o bizim sokaktan çıkıp yan sokakta markete mi gidiyorduk, bir yere gidiyorduk. Önüme top düştü. Topu kaldırdım, karşılaştım ama çok yakışıklı bir çocuktu, bana öyle geldi

tabi. O öyleydi. Ben sonra söyledim onu da. Ne bileyim? Ben hala daha söyleme taraftarı olan biriyim. Ben söylemem yok hani, o söylesin, falan filan hiç olmadı. Ben söyledim, o da ilgi uyumadığını söyledi. Tamam, ben hala aşığım dedim ama öyle yani, kendimce aşıktım yani, hani. Şey, o söyledikten sonra da ya, o benden hoşlanmıyor, bana ilgi duymuyor, ben hani geri çekeyim falan hiç de öyle de bir şeyim de olmadı. Görünce böyle bayılıyordum (gülme sesi). Karşılaştığımız zaman falan böyle. Çok keyif alıyordum. Sonra işte, diyorum ya çok fazla hani şeydi, erkeklerden, ne bileyim o dönem, ortaokulda mesela şeydim. Bayağı erkek dövüyorduk falan yani. O dönemler öyle geçiyor herhalde kız çocukları için. Hepimiz bir erkek düşmanı falandık niyeyse. Mesela, o lise iki herhalde işte o dönem, ilk aşık olduğum zaman, ilk aşkımdur. Hiç unutmam yani.

İstanbul için söyleyeyim, rahattı. Ama mesela, Artvin'le karşılaştırayım; birisi, birisi ile buluşacağı zaman, Allah'ım en ücra köşeler aranıyordu, en ücra, hani belli pastaneler vardı, sevgilinle buluşabileceğin falan. İstanbul için rahattı. Hani okulda da öyle okul çıkışı bir yerde buluşup oturman, e çünkü İstanbul kocaman bir yer, okulla ev arası mutlaka uzak zaten. Hani evden, okula yürüyecek olsam bile kimse buna sıkıntı yaratmazdı. Ama mesela, Borçka'da şey sevgilinle buluşmak, el ele tutuşmak falan öyle bir şey yoktu. Daha rahattılar mesela, İstanbul daha rahattı o anlamda. Daha rahat yaşıyordu insanlar, gençler. Borçka da tabi bunu aştı ama Borçka'da sevgilinle hala el ele yürüyemiyorsun mesela yani. Yıl olmuş 2000 kaç ama şey hani, cinsellik anlamında da şey yaparsan, yaşayanlar da vardı hani biliyordum arkadaşlarımızın hamile kalanların olduğu, hani ailesine yakalanıp ciddi sıkıntılar yaşadıkları falan. Ben hiç mesela, cinselliği öyle şey görmedim yani hani; aman yok olmaz, tabudur, bilmem ne, ben belki farklıydım. Hani arkadaş şey der hep, hani evlenmeden olmaz hikayesi. İstanbul farklıydı, Borçka daha farklıydı, bambaşka kültür yani.

Şimdi her iki taraf için de yani erkek ve kadın olarak da söyleyeyim. Çok böyle bir hâkimiyet ve devamlı böyle bir kontrol etmek isteği var. Yani o dönemler o kadar değildi hani, gençlik dönemlerimizde o kadar bir kontrol edeyim, aman neredesin ama işte. Belki şimdi işte, bu telefonlar bilmem ne falan. Mesela, benim telefonda hiç şifre olmadı, yıllardır ben cep telefonu kullanırım, hiç şifrem olmamıştır, ortadadır. Bir erkek arkadaşımın da telefonunu kurcalamamışımdır. Ama şimdi böyle daha bir kontrol etme isteği var. Her iki tarafta da, kadında da erkekte de saçma bir kıskançlık olayı var, saçma bir sahiplenme olayı var. Çok anlayabildiğim, hani benim anlayıp da yorumlayabileceğim bir şey değil, ben yapmadığım için bilmiyorum. O da bana mesela anlamsız gelir hani.

Yirmiii, 25 gibi falan hani 25'e kadar falan ben evlenirim gibi geliyordu bana mesela. Ben çok evcimendim falan. Mesela "****" hayatta evlenmez diyorduk, o 22 yaşında evlendi. Yok, 21 de mi evlendi? 22 de mi? 23'te de anne falan oldu mesela. O, çok daha asiydi. Ben çok daha şeydim;

böyle mutaassıp gibi görünüyordum ben (gülme sesi) ama ben, 25'e kadar evlenirim gibi geliyordu bana. Ondan sonra, 25'ten sonra da, evlilik, yok dedim ya! Hani ne evleneceğim falan. 27 gibi, o çocuk olayını çözdüm mesela. Yok dedim yani, ne çocuk istiyorum ne evlenmek istiyorum. Yani çocuk konusunda hala aynıyım. Mesela, "****" sağ olsun bir tane çocuk büyüttük (gülme sesi). Babam da, torunsa torun, düşünse düşün, onu da gördü. Evlilikle ilgili hala aynı düşünüyorum. Ama hayat bu tabi, çok büyük konuşmamak lazım, bir gün evlenirmişim, olur yani. Ben şey düşünüyordum hep; şu dünyaya bir çocuk getirmek gibi falan düşünüyordum. Sonra bir arkadaşım şey dedi yani, öyle düşündüğün bir çocuğun dünyayı kurtarmayacağını nereden biliyorsun dedi. Aa, dedim evet, olabilir yani, bambaşka bir çocuk da doğurabilirsin falan. Sonra şey geldi, bir çocuğu kaybetmek düşüncesi bana daha ağır geldi yani hani. O dönem işte, o Cumartesi Anneleri falan, kayıp çocuklar, bilmem ne falan, bir evlat acısı hani sen dünyaya getiriyorsun, var ediyorsun. Belki, benden önce ölebilir, engelli doğabilir, engelli mesela, engelli çocukların ben hep şey düşünürüm; anne ve babası ölmemeli. Çünkü bakacak kimse olmayabilir. Anne baba gibi kimse ilgilenmez. Zordur engelli çocuk. Sonra da bir çocuğun ölümü, hani ölebilir, her şey olabilir hayatta falan. Sonra dedim ki, yok ya, evet hani annem mesela öldü, çok şeyler oldu falan ama ondan sonra da tamamen, hem bu dünyaya, bir de şey, benim karar verdiğimden, nasılsa bu 10 senelik süreçte, hani 27 yaşında tamamen çözdükten sonra, şu anda mesela bakıyorum bilinçli ya da bilinçsiz olarak verdiğim en doğru karar çocuk yapmamak. Yani ülke çok kötü bir duruma gidiyor yani. Yani o çocukların taciz, tecavüz, yaşam alanları yok. Kültürel anlamda bir şeyleri yok. Bizim gibi çok güzel dostlukları, sosyal ilişkileri yok. Tabi ki kuruyordurlar, mutlaka vardır hani. Ama bizimkiyle kıyasladığımız zaman, yani biz mesela şey hani, bir yerde kalacağı zaman ya da öğretmenleri falan, hani bak anlatıyorsun yani cinsel tacizin ne olduğunu anlatmak zorundasın çocuğa.

Yani biz de mesela, her, her çocuk gitmiştir, bizim çocukluğumuz böyleydi, biz yazın şeye gittiğimiz zaman, köye gittiğimiz zaman, bir Kur'an kursuna gidiyorduk yani. Okuyorduk ama şeydi yani gidiyorsun Kur'an kursuna, gidiyorsun saçını kapatıyorsun, açıyorsun. Yani, bir zorlama, bir şey yoktu. Hoca da bizlere hiç hani, değişiyorsa caminin imamı mesela, hiç öyle bir şeyimiz yoktu ama şimdi mesela, en doğru kararlarımdan birisi bence. Çocuk şu süreçte, çok çok fazla korunak. Sokaklarda rahat oynayabiliyorduk. Bu kadar araç yoktu. Yani mesela, annemin çalıştığı dönemleri hatırlıyorum. Komşular, ilişkiler iyiydi. Ya da onlara biz gidip gelebiliyorduk. Mutlaka vardı o dönemde de çocuk tacizleri, tecavüzleri falan vardı ama bu kadar ya biz duymuyorduk ya bu kadar hakikaten yoktular. O yüzden de kararımda şeyim yani iyi ki yapmamışım.

İlk, ilk iş yaşamım, tam lise bitmesine yakın dönem, Borçka'da, ablam, eniştem, babam bir tekstil atölyesi kurmuşlardı. Orada erkek iç çamaşırı ürettiyorlardı. Bunu şöyle yaptık. Halk eğitimi birlikte. Orada sanayi makinaları geldi çünkü atölyeye. Hem eğitim verip, hem de şey, o

insanlara, dikiş makinelerini öğretip hem de istihdam, orada kalmak isteyen olursa, çalışmaya devam edecekler. İşte ben de, üniversite olmayınca atölyede başladım. Ben hayatımda hiç dikiş makinesine oturmamıştım. O makinaları gelip tamir eden, İstanbul'dan bir firma vardı, onların yanına gittim. Onlardan eğitim aldım. Makineyi takıp, çıkartıp, sonra pastal atmaya öğretti, öğrendim. E, böyle çok uzun bir masa var, oraya o kumaşı atıyorsun, üstüne de şeyi çiziyorsun kalıbı. Mesela onu kesmeyi, o makineyi falan öğrenmek çok keyifliydi. Tekstil işi çok keyifli. Özellikle kendi imalatınızsa, çok keyifli. Orada önce, o atölyede çaycılıkla başladım ben. İşte, kursiyerlere çay veriyodum, mutfak temizliyodum, tuvalet temizliyodum, öyle başladım. Sonra işte, öğrendikçe ben de onlarla çalışmaya başladım. Dikiş yapıyodum onlarla birlikte, işte kesim yapılacaksa kesim yapıyodum. Gene atölye temizlenecekse gene temizliyodum. Çünkü babam şey diyodu: çırak olmadan, usta olamazsınız. Biz bütün iş yerlerinde babamın, önce şeyden, tuvaletten başladık hep. Şimdi mesela, sonra, yıllar sonra bir tekstilden mezun olan, üniversiteden mezun olan bir arkadaş edinmiştim. Benim gibi tekstili bilmiyordu. Ne makinayı biliyordu, kumaşları biliyodu. Ben birebir öğrendiğim için çok daha keyifliydi yani mesela. Onlar, üniversite okumuş olmasına rağmen, ki Bursa'daydı, tekstilin kalbidir Türkiye'de. Onlar, onları öğrenmemiştiler. Sonraki çalışma şeylerim, Artvin'den sonra, Bursa'da yine kendi iş yerlerimiz oldu. Oralarda çalıştım. Restoran işlettik. Tekstil atölyesini Bursa'ya götürdük, orada devam ettik. Orayı kapatınca, bu ekonomik kriz falan olunca da restoran işlettik. Sonra Side'de "****" sucukları vardı. Orada da, şey yapıyodum marketlere gidip o marketteki ürünleri kontrol ediyordum falan. Ondan sonra, asistan arıyodu, oraya geçtim. Orada da, asistan olarak şey yapıyodum; restoranlar, barlar ve otellerdeki eksiklikleri, sıkıntılarla birlikte, o müfettişin arasındaki ilişkiyi kuruyodum. Çok keyifliydi. Çok sıcaktı falan ama çok keyifli bir işti. Dondurma çok keyifli bir iş mesela. Ankara'ya gelince de bir koordinatörümüzle birlikte buraya geldik. Onun babası ile kendi de anlaşamıyordu, ben de hiç anlaşamadım. Sonra burada bir dönem, Ostim'de böyle plastik şeyler üreten bir yere, yerde çalıştım Ostim'de, sanayinin içinde çalıştım. Ha şey de yaşamaya başladığım zaman, Side'ye gittiğim zaman mesela, halde çalıştım, bir 6 ay kadar. Sabah gidiyodum, halde şey yapıyodum, fatura falan kesiyodum. Ama sabahın beşinde kalkıyosun falan böyle. O çok enteresandı. Mesela, şey, o gün hava çok sıcaksa ya da çok yağmurluysa, sebze meyve işi mesela altın işi gibi böyle, fiyatların yükselip indiği, bildiğin borsası var yani. Orada da patron çok şeydi falan. Adamı dövecektim neredeyse, öyle ayrıldım oradan. Ondan sonra, ama tabi, o öyle, onların doğası öyle, kabalar onlar yani. Ben onu sonra anladım ama (gülme sesi) kabalıkla baş edemeyince, öyle sonra, Ankara'da gene bir "****" firmasında çalıştım. Gene yönetici asistanlığı yaptım. Sonra altı, yedi sene bir avukatlık ofisinde çalıştım. Onlarla, yedi sene çok güzel bir ilişkim oldu. Onlar benim partili olduğumu biliyodular, yönetici olduğumu biliyodular. Ama mesela, çok güzel sohbetler ederdik. Haberlerde bir şey olurdu, hemen gel bak ne diyorlar sizinkiler, gel bak, bizimkiler ne diyorlar falan diye. Sonra sonra şeyi hatırlıyorum. Mesela onlar, ciddi hukuk adamıydılar hani. O dönemki meclis başkan vekili, bunların da üniversiteden de arkadaşıydı hem de. "****" 'ın vekilliğinin kaldırılmasına hepsi

çok sinirlenmişti mesela. Bu hukuki değil, bir de çok kızdıklarını hatırlıyorum. Oo, oturmuş bayağı sohbetler ediyoduk falan. Sonra ayrıldım. Ondan sonra, bir iki yerde daha böyle çalıştım ama oradan sonraki hiçbir iş yerimde o patron-personel ilişkisini bulamadım. Çünkü şey, patronlar artık çok rahat davranabileceğini zannediyorlar. Hani sen ses çıkartmıyorsun diye istediği gibi davranıyor, maaşını istediği zaman verebilirmiş gibi zannediyor. Sana istediği gibi hitap edebileceğini zannediyor. Sonra şey dedim, ya sorun sizde değil bende yani (gülme sesi). Çünkü benim çalıştığım patronların hepsi çok iyidiler. Hani insani bir tarafları vardı ama yok son, en son çalıştığım işyeri iki sene olmuş, iş güvenliği firmasıydı. Adam herkese bağıyor yani. Çağırıyor, istediğini söylüyor falan. Şey diyodular, ya şekeri var hani, boş ver. Tamam şimdi şekeri var da arkadaş şekeri varsa derdini çözsün yani hani. Sana, bana bağırılmaz öyle zırt pırt ama nasıl bağıyor böyle, kimse de ses çıkartmıyor. Ben, bir iki gagalamıştım. En son gagalamamda demiştim ki, ben bu şekilde çalışmam, anlaşamıyoruz biz dedim. Sizinle yani, yapamıyoruz. Bir seneden fazla çalışmıştım, adam Borçka'lı idare ediyorsun ama ciddi borcu var, personele para ödemiyor, ondan sonra babası var o da ortaklardan birisi mesela, yalan söylüyor. Sen bir şey söyleyeceksin, dinlemiyor. Dinledikten sonra da, e tamam niye başta söylemedin? Tamam işte söylemeye çalışıyorum ama sen dinlemiyorsun yani. Çok enteresan bir adamdı. Bunun hep şey olduğunu düşünüyorum. Son beş, altı senedir olan iş hayatımda, AKP'nin tamamen devletliğini kullanıyorlar. Tamamen onların ağzı yani. O personele istediği gibi davranabilmeleri ve geç maaş vermeleri, çalışmazsan çalışma, işten çıkartırken ne usulsüzlük yaparız da, biz bunlara para vermeyiz gibi düşünüyorlar falan. Oradan ayrılırken dedim ki, uşaklar siz de benden memnun değilsiniz herhalde belli. Ondan sonra ben ayrılıp, çıktım. Sonra ben ayrıldım, dedim ki, tamam hayırlı uğurlu olsun ikimiz için de. Ay adam, bir de bana bozuldu, kapris yaptı, işten ayrılıyorum diye (gülme sesi). Ben işten ayrılacağım söyledim. Bütün personeller; ya siniri geçer, bak işte şekeri var falan. Yok arkadaş, yani ben de 40 yaşında insanım. Adamla da aramızda bir yaş ya da iki yaş var yani. Ee, yok, kusura bakmayın yani, siz çekin ama ben dedim yok yani hani. Bu patronluk değil, böyle patronluk olmaz yani. Öyle ayrıldım. Şimdi iki senedir de işsizim. Görüşüyorum falan ama o şeyi bulamayacağımı da düşünüyorum artık yani hani. O eski patron hikâyesi, o insani davranış falan, kendi işyerim olması lazım ya da hani benim gibi az çok dünyaya bakışı belli olan birisinin bir işyerinde çalışabilirim falan herhalde, öyle düşünüyorum, bilmem yani. Ben mesela öyle çok rahat giyinirdim yani; bu çatalın görünmesi falan beni hiç rahatsız etmez. Ama bakıyorsun rahatsız ediyor. Yani personelde erkekler bakıyor yani sana bakıyor, kıyafetine bakıyor, üstüne başına bakıyor, ya ben çok ciddiye almıyordum hani. Ben buyum arkadaş! Ben bunu giyerim. Sen de bakma! Yani hani ama mesela şeyi biliyorum, diğer kadın arkadaşların, eğer kalabalık bir ofisse ve diğer kadın arkadaşların dikkat ettiğini, kimsenin de ya, şunu yapma, bakma diye kimse kimseye demiyor. Ben uyarıyordum mesela, çok yakın konuşuyorsun benimle ya da böyle elini omuzuma atarak ofiste bir şey anlatacaksa, bilgisayarda bir şey gösterecekse elini falan hani, şu elini bir çek, hani niye bu kadar içime giriyorsun falan diye. Onu hissediyorsun. Çok daha

şeyler erkekler artık yani hani. Bakıyorlar, hiç, normal geliyor, onu taciz olarak, mobbing olarak görmüyorlar. Herkes işte, mesela erkek personelin davranışları da çok değişti, erkek personeller de aynılar. Yani, hani,oo bir kadın var karşında ya da biz bir iş yerindeyiz. Çünkü aileden çok o iş yerindeki insanları görüyorsun sen. Hani bir saygı duyayım, şey yapayım. Ben en son çalıştığım iş yerinde, ilk bir ay bana kimse günaydın demedi mesela. İş yerine gidip geliyorum, beni alıyordular, servis vardı. Bir çay yapan abla vardı orada. Mesela, bir o nasılsınız? Günaydın. İyi misiniz? Yani aynı katta çalıştığım personel bile günaydın demiyordu. Ben, günaydın diyordum. Aa, nasılsınız? İyi misiniz falan. Bir gün onlara söyledim. Dedim ki yani bu kadar öküz nasıl olabilirsiniz? Dedim, ya iş yerine yeni bir insan gelmiş, insan bir hoş geldin der, hayırlı olsun der, bir günaydın der, bana bir ay boyunca hiçbiriniz selam vermediniz. Sonra samimi oluyorsun falan hani, arkadaş oluyorsun, akşam toplantı olacak mesela, oturacaksan, bir yere gideksen falan gidiyorsun ama o kadar yani. Onun bir artısı benim için olamaz o süreçte. Mesela, işyerlerinden ayrıldım, işyerlerinde eğer başka personeller varsa, görüştüğüm insan çok ama oradan, pekâlâ o çaycı abla ile görüşürüm, arada sırada yani hani. Çünkü, bir ay, bir ay bir insana selam vermiyorsan sıkıntı var yani. Ben, mesela çok fazla iyi bir insan demem yani. Patron da aynı çünkü suratsız, meymenetsiz. E, orada günaydın diyorsun falan ilk önce bir şaşırıyordular. Ben, günaydın diyorum, onlar bana. Günaydın yani, çok doğal bir şey, neyine şaşırıyorlar yani (gülme sesi). Ne sana komik geliyor? Şey..bir de Kızılay'da bir iş yerinde çalıştım. Almanca dil kursu veriyordular. A1 belgesi. Şey.. eşleri Almanya'da ya da..şeyde olanlara yeterlilik. Sonra, dört ayın sonunda sınava giriyorlar. O sınavı geçerlerse de Alman konsolosluğunda görüşmeyi yapıp vize alıyorlar. Orada mesela tanıdığım en saçma patronlardan birisiydi. Benim iki tane var işte, birisi o manav olan birisi bu. Adam bilmiyorum yani hani, bir kadına davranışı, bir maaş vermemeye çalışması, personel, orası bir de şeydi aynı zamanda, otel de yaptı orasını, hani şehir dışından geliyorlar çünkü çoğu insan, yurt dışına gideceklerdi. Orayı aynı zamanda otele dönüştürdüler. Orası için bir kadın arkadaş geldi. Mesela, kadın 20. gün falan dedi ki ben böyle bir insan görmedim hayatımda, ben bu şekilde çalışmam dedi, çekti gitti. Ben biraz sabırlıyım hani, mümkün merteye uzatırım şeye kadar falan ama ayrılırken de hep böyle sesimi yükselterek ayrılmışım. Çünkü o birikim, birikim ya da şeydir mesela o da gene babamın yanında yetiştiğim için şey, babam şey derdi hani, ustalık kendi yönettiğini zannetmesidir ve benim patronlarım, hep beni yönettiğini zannederler ama değil yani. Ben oraya gidince bir düzen kurarım, hani patronu da bir şekilde sokarım falan ama bu şey değil hani mesela, burada çalıştığım patron da çok asabi bir adamdı. Toplantı yapılıyor, ben içeri girip çıkıyorum mesela o da göz göz olmuş, ben gidip camı falan açıyordum. Aa, camı nasıl açtın? Cam yani bu hani. Bunda bu kadar korkacak ne var? Bir cam ya, onlar için de iyi hani, bir temiz hava girsin, toplantı yapıyorlar kaç saattir. Yüzleri nefes alsın, şimdi bir aydınlansınlar, bir çay, kahve kendilerine gelsinler mesela. Bu patronların bu asabiliği, kendilerinin bu güç şeyi, personele de yansıyor, sınıyor bu personeller de. Bu, mesela bu son beş senedir çok ciddi şeyde ve herkes bunu kabul etmiş vaziyette. İşte ben etmediğim için de, pislemediğim kapı dibi

kalmadı çalışmaktan (gülme sesi). İşte, her seferinde şey diyorum, bu patronlar beni çok yorunca, uf, ayrılacağım çalışmayacağım, ayrılacağım, çalışmayacağım ama on gün falan işsiz kaldım. On gün sürede, şey oluyorsun, sıkılıyorsun yani, o hareket lazım devamlı. O sabah kalkmak, gitmek, gün içinde bir şeyler yapmak falan. İlk önce iş, bayağı bir yorulmuştum da zaten. Hani, hiç arsız çalışıyorum ben hep. İyi geldi, sonra bir sıkıldım. Sonra şeyi kabullendim. Hani bu patronlarla, ben bu işi beceremeyeceğim. Tabi, maddi anlamda sıkıntı yaşıyorsun ama onun haricinde de mesela, partiyle, parti ile uğraşmak da iyi geldi hani başka bir şeyler yapıyorsun yani. İşte, eylemlere gidiyorsun, basın açıklamasına gidiyorsun, işte gözaltına alınıyorsun falan böyle işte yargılanıyorsun, o süreç de öyle geçti. Şimdi korona geldi, koronodan da evdeyiz. Evdeyiz ama hani çok mesela şey düşünüyorum, kendimi korumaya çok şey yapmışım hani bir insana zarar vermemek için, en iyisi uzak durmak, mesafeli olmak. O yüzden hani arkadaşlarla bir araya gelmeyi çok özledim. Ama o şey, mesafe koyuyorum. Şey diyorum, korona bittikten sonra öyle içelim, sokaklarda, sarhoş olalım, bayılalım kalalım orada yani. Kimse bizi (gülme sesi) kaldırmazsın bile yani. Ama şu süreci mesela, şey hani hiç yok, dışarı çıkmayayım, arkadaşlarla mesafe koruyayım falan öyle geçiriyorum. Alıştım yani, bu sürece alıştım. İşte, daha rahat dışarı çıkıyorum, gece geç yatabiliyorum, evde bir şey yapılacaksa mesela, gece yapabiliyorum. Sabah erken kalkıp bir yere gitmeme gerek yok. İşsizliğe öyle alıştım. Öyle öyle alıştım.

Hayat, yaşam yani, hayat. Hayat bir siyaset, öyle görüyorum ben. Ama mesela şeyi fark ettim, yeni fark ettim onu da, geçen sene yani, biraz geç oldu, ben beş senedir partiliyim. Ben siyaseti hayat olarak görüyorum. Yani hayatın her yerinde siyaset var. Elektrik faturası, bir çocuğun ölmesi, kirayı ödeyememen, bilinçli taciz, hepsi siyasetin içinde, siyasete bağlı yani, yönetilen şeikle bağlı bunlar ama fark ettim ki Kürtler için hayat, siyaset. Onlar da tam tersi görüyorlar yani. O yüzden (gülme sesi) tek bir şeye kanalize oluyorlar. O yüzden ben anladım, çekişmelerimiz hep ondan ama anlaşıyoruz yani, zor da olsa anlaşıyoruz. Benim için siyaset, hayat. Hayat olarak görüyorum yani. Çok güzel şeyler öğrendim. Yani sabırlı olmamız gerektiğini öğrendim. Ben şeyimdir hani, direkt böyle söylerim, çok netimdir yani. Hiç hani aman söylemeyim, kırmayayım falan, hani kırmam ayrı mevzu da ama söylemeyim hani. Yoo, onu mesela, sabır etmen gerekiyormuş, mesela daha sabırlı olman gerekiyormuş. Mesela bazen politik davranman gerekiyormuş. Ondan sonra..ama dayanışmanın, örgütlü olmanın gücünü de gördüm. Mesela, ablamın kazasında gördüm. Sonra bu bir arkadaşımızın karaciğer yetmezliğinde gördüm. İşte, Lisa için yapılanları gördüm. O Diyarbakır katliamı, patlamasında ayağını kaybeden, ondan sonra 10 Ekim'deki, patlamadaki o dayanışmayı gördüm, hala var. Örgütlü olmanın dayanışması daha farklıymış, onu gördüm. Çok şey kattı. Çok kızdığım yanlar da var tabi. Çok da kızdığım, tasvip etmediğim, yanlış bulduğum ama şey diyorsun yani, hani ortak noktayı buluyorsun bir şekilde. Ben, zarar veriyorsa partiye bir insan, gelmesin taraftarıyım. Yani hani aman şu süreçte kimseyi küstürmeyelim hikâyesi bana doğru gelmiyor mesela. Yani küsmesin tamam. Ama buna

da uygun bir dil bulup, ya arkadaş sen bu işi yapamıyorsun, beceremiyorsun ya da bak insanları demoralize ediyorsun, yolunu tıkıyorsun. Bir çalışma yapılacak, o çalışma bir saate bitecekse, sayende dört saatte, iki, üç güne bitiyor. Bunu anlatıp, şu süreçte küstürmeyelim olayına ben karşıyım. Eh, ondan sonra yani mesela parti tabanının genel merkezle farklı olduğunu düşünüyorum, bizden çok uzaklar yani. Biz tabanda daha emeğimizi veriyoruz. Tabanda, il, ilçe yöneticileri, sahada çalışanlar veriyoruz. Ama karar alınırken, buna çok dikkat etmiyorlar yani. Biz mesela, parti olarak hani genel kongreye mesela gideceğimiz zaman, hep bir toplantılar yapıyoruz. Partinin derdini anlatıyoruz, kendi derdimizi anlatıyoruz, ilin derdini anlatıyoruz, ilçelerin dertlerini anlatıyoruz. Ee, ama nasıl oluyorsa, kararlar oraya gittiğinde bambaşka bir şey geliyor bize yani hani. O kararları ya tam okumuyorlar ya, hala yapın, edin, bir de; habire genelge, habire genelge, habire... Arkadaş tamam genelge de insanlar bir nefes alsın yani. Bir de bu süreçte bu kadar çok genelge saçma geliyor mesela bana. Avantajlı görüyorum ben kadınları siyasette. Dezavantajları da çok fazla ama ben kendi açımdan söyleyeyim, ben avantajlı olduğumuzu düşünüyorum. Çünkü kadın olmak her kapıyı açıyor evet tabi ki, sıkıntıları var, her kapıyı açıyor derken, hani insanla çok daha kolay diyalog, bu, erkek olur, yaşlı olur, genç olur, kadın olduğumuz için daha kolay diyalog kurabildiğimizi düşünüyorum. Bir de daha, herkesin anlayabileceği dili kullanabiliyoruz siyasette. O yüzden avantajlı olduğumuzu düşünüyorum kadın olarak. Kendi yaptığımız, yani ben bu partide yaptığımız siyaset açısından söylüyorum. Hani diğer partileri hiç bilmediğim için ama biz kadın olarak daha kolay hani işte, aynı yani, bir köylüyle köylü olabiliyorsun, çocukla çocuk, o aynı dili kurmak önemli zaten ama kadın olarak, bu her iki dili, her dili kullanabildiğimizi düşünüyorum ben. Çünkü erkekler, tek bir bakış açısına sahipler, biz kadınlar tek bakış açısına sahip değiliz. Biz çok geniş bakıyoruz, daha geniş bakıyoruz yani; çocuğa, kadına, erkeğe, yaşlıya, gence hepsine daha farklı bakıyoruz. Tek tek bakıyoruz. Ama erkekler öyle değil. Erkekler, düz görüyorlar, düz mantık onlarınki. Çok daha bizimki gibi değiller. Biz daha geniş açıyla bakıyoruz, her soruna daha geniş açıyla bakıyoruz. Önümüze düşen her konuya daha geniş açıyla bakıyoruz. Ee, kadın aklının daha farklı, erkeklerden daha farklı çalıştığını düşünüyorum ben. Kadınların, e, nasıl söyleyeyim bunu? Daha çözüm odaklı olduğumuzu düşünüyorum ben. Kadınlar daha çözüm, yani bu parti için, benim bu siyaset yaptığım dönemdeki, bu partideki olarak; daha çözüm odaklıyız biz kadınlar.

Ankara'yı ben, şeyde..annem, Ankara'da vefat etti benim. Mesela, Ankara'yla aklıma ilk annemin vefatı gelir. O yüzden de ben Ankara'yı hiç sevmezdim. Zaten hani oldum olası sevmezdim. Annem vefat ettikten sonra ben Ankara'da hayatta yaşamam, su yok, bir şey yok falan derken Ankara'ya geldim. Hala aynı fikirdeyim. Ankara benim için yaşanılacak bir yer değil. Değil çünkü şey yok..ya Ankara'da siyaset yapmazsan, bir hayatın yok! Yani sosyal etkinlik desen hani dağa, bayıra gideyim desen, öyle bir hayat yok yani içinde. Bir su kenarında oturabilmek için ya göl başına gideceksin ya bir yere gideceksin. Ee, işte bir piknik alanı dersin yine bir dağ başına

çıkmaq zorundasın. Ankara yaşanılacaq bir yer değıl. Ankara, mesela şey..işte memur kenti, öğrenci kenti, işte ucuz değıl, Ankara çok pahalı şehirlerden birisi bence. Kiralar, sebzesi, market alış-verişi falan. Bence çok pahalı. Ankara'da tek ucuz şey taksi. O kadar. Onun haricinde her şey pahalı. Ha, bir de belki çaydır. O da Kızılay'da, öğrenciler çay içiyorlar falan, belki odur. Ama Ankara çok pahalı bir şehir. Yani üç, dört öğrenci kaldığı için ev sahipleri mesela kiraları ciddi yükseltiyorlar. Ben Ankara'ya ilk geldiğimde mesela, Antalya'dan bir arkadaşım gelmişti. Kızılay'da bir kuruyemişçiye girdik, şey aldık.. çerezleri falan aldık, döndük. Ben dolaba gittim, içkileri alacağım. Aa, içki yok dolapta. Şey zaten, kola dolabıymış o da. Aa, dedim, içki satmıyor musunuz? Yok dedi, yasak dedi. Nasıl yasak dedim ya. Yani kuruyemişçisin, nasıl içki olmaz? (Gülme sesi) Dedi ki, belediye izin vermiyor. Mesela, şok olmuşum. Ankara'da mesela, Kızılay'da tekel Bayii yok! Şimdi ama köşelerde ama çerez satıyorsa mesela, tekel bayii yok. Ondan sonra saat 10'da ulaşım bitiyordu mesela. Bana çok şey gelmişti. Ankara başkent, 10'da ulaşım nasıl biter? Otobüs hani bu, metroyu kapatıyorsun tamam da, otobüs, dolmuş yok yani bitiyor. Yaşam alanın da yok senin. Şimdi Melih Gökçek'in yaptığı bu şeyi, şimdi mesela, yeni belediye başkanı gece 12' ye çıkarttı, bazı yerleri 24 saate çıkarttı ama buna insanların alışması mesela çok uzun zaman alacak. Çoğu insan gece otobüs olduğunu bilmiyor. Çünkü 25 sene bu insan bunlara bunu söylemiş. Yani şu saat otobüs yok, şu saatte şuradan kalkacak, bu saatte burada olacaksın! Bitti. İşte şuralarda tekel bayii olamaz! Bitti. Yeşil alanlar yok. İçki içemiyorsun, oturamıyorsun. Ben mesela, Çankaya' da bir tek Seymenler var. Gençlerin tek içki içebildiği alan. Mesela, tıklım, tıklımdır orası. Hiç alan yok. Yeşillik yok, bir şey yok insanlar için. Melih Gökçek'in bu yaptığı şey de 25 senelik yaptığı köy, Ankara'yı koca bir köye çevirmek. Onu tekrardan canlandırmak uzun iş. Hani, bir dahaki dönem bu belediye başkanı olur mu Mansur Yavaş bilmiyorum. Ama Mansur Yavaş bürokrat. Çok takdir ediyorum o anlamda.

Çocukken geliyorduk Ankara'ya biz. Annem de çalışıyordu o dönem. Çalıştığı dönem, ilçede, Sıhhiye'de, misafirhanesi vardı. 80'ler falan ilk geldiğim Ankara'ya, ilk geldiğim dönemler mesela şeydi..Ankara zifiri karanlıktı, hava kirliliği, o, şeyde, o, Kuğulu'ya giderdik. Kuğulu Park, o zaman mesela çok büyük bir parktı. Yani o etrafından açılmış ana arter yollar yoktu. Bildiğin orman gibi geliyordu bana. Belki ben de hani ufak tefek çocuktum. Bana öyle geliyor olabilir ama çok büyüktü. Okullar çok güzeldi. Daha fazla ağaç vardı. Ama mesela, kışın Ankara simsiyah. Biz misafirhaneye gittiğimizde, ağızımız, burnumuz simsiyah oluyordu. Gençlik Parkı mesela, hatırlıyorum o dönem. Alkol vardı o dönem Gençlik Parkı'nda mesela. Gençlik Parkı cıvıl cıvıldı. Lunapark çok güzeldi ama sonra işte, en son 2007'de geldim falan mesela, şey kimse doğru, düzenli gezemiyordu Gençlik Parkında. İçki zaten her yerde yasaklamışlar yani hani alkol olayını yasaklamışlar. Gençlik Parkına mesela ben hiç gitmedim. Geldiğimden beri hiç gitmedim. Kuğulu Park zaten minicik bir yere dönmüş. Küçük bir yer, avuç içi kadar bir şey kalmış Kuğulu Park. Öyle bir yer değıldi. 80 tabi. 77 doğumluyum ben. 80, 84'te babam çıktı. O

dönemler falan işte. Yani; altı, yedi yaşlarında falanım herhalde. Tunalı şeydi, trafiğe kapalı oluyordu hafta sonları, onu hatırlıyorum. Ulus, o Sıhhiye' deki şu el heykeli var ya mesela, o daha böyle yolun ortasında bir yerde..ben işte 2007' de ben ilk Ankara'ya geldiğimde, o heykeli aradım. Aa, dedim, heykeli kaldırmışlar. İçeride kalmış (gülme sesi). Yollar yapınca, çift şeritli, şeyler..üst geçitler falan yapınca heykel mesela içeride kalmış. Yoktu. Sonra o şeyin..işte onun hemen arka tarafı, o heykelin biraz ilerisindeydi, 100, 200 metre ilerisindeydi misafirhane. Mesela, şeyi hatırlıyorum çocukluğumla ilgili, hercai menekşe söyleyeyim ben sana. Müthiş bir şey vardı. Peyzaj mimarisi çok güzeldi o misafirhanenin. Her renk hercai menekşeleri vardı oranın, çok güzel bir bahçesi vardı. Hiçbiri kalmamış.

Trafik çok daha azdı tabi, bu kadar yapılaşma falan bu kadar binalar, Kızılay bu kadar dolu değildi. Tunalı bu kadar da dolu değildi. Çok keyifliydi yani. Mesela herkes yürüyordu. O zaman şey çıktı hatırlıyorum, Tunalı'da bir sinema var, o açıktı, o zamanlar. Kavaklıdere sineması, açıktı o zamanlar mesela. Onu hatırlıyorum. Ama çok daha güzeldi yani bence. Heykeli ben kaldırmışlar zannettim ama heykel içeride, orada duruyor ama mesela, o heykelin de bir özelliği kalmamış. Ben çok severdim o heykeli. O mesela, o Eti heykeli. O hani sembolü duran falan..o da şimdi hiç yani, bir özelliği kalmamış. Çok keyifliydi. Ankara' yı o zamanlar mesela seviyordum. Hani o siyahlığı falan ama işte sevdiğim yerleri şey işte hani..işte..Kuğulu Park, Orman, Gençlik Parkı'na gidiyorsun, o dönme dolaplar falan biniyorsun, sonra işte o hercai menekşe ile döşemişlerdi hani, alabildiğine, hiç çekinmemişler, hani buraya iki tane ekelim de yeter falan değil yani ve çok güzel ilgileniyodular. E, istediğin gibi gezebiliyorsun. Annenin illa elini tutmana gerek yok yani. Mesela, şimdi anneler, çocuklarının elini bırakmıyorlar okuldan çıktıkları zaman yani. Yedi, sekiz yaşında çocuk, elini tutarak götürüyor anneler. Bırak yani çocuğu, niye tutuyorsun? Bir düşsün, kalksın yani. Öyle..güzeldi, keyifliydi. Şimdi o keyfi almıyorum Ankara'dan yani. Çok mutlu oluyordum. Çünkü şey..ben severim, yürümeyi severim de, dolaşayım falan. Oraya bakıyorsun, buraya bakıyorsun, aa, şurada şu varmış, burada bu varmış. keyifliydi yani. Hani bir arabaya çarparsın, insana çarparsın falan yok hani. Sokaklar daha hani rahat olduğu için güzel. Şey çok güzeldi mesela, bu, Olgunlar mı oluyor orası? Orada milletvekili lojmanları var, eski milletvekili lojmanları var. Çok güzeldi, çok beğenirdim o evleri de. Oradaki evleri çok severim. O Güven Park'taki falan. Güven Park da öyle değildi. Daha yeşillikli, daha çiçekli falan. Çok güzeldi orası. O heykeller falan. O havuz çok güzeldi. Mesela, bu kadar dolmuş şeyi yoktu. Otobüs de olunca, tabi şey hani, nüfusa göre de değişiyor bunlar. Ama hani bunun çözümünü de bulunabilir diye düşünüyorum ben. Hani bu kadar şehrin içine şey yapmaya hani, doğasını bozmaya gerek yok şehrin.

Çok fazla inşaat olmuş Borçka'da. Hani yaparlar, kiremitler, şeyler falan hep görünür. Dış sıvası yapılmaz, evi bir an önce bitirip yerleşmeye bakar insanlar orada ve şey hani mesela, birinci kat yapılmıştır, ikinci, üçüncü kat, şeydir, karkas görünür öyle boştur, üçüncü katı yapmıştır mesela

parası olan bitirmiştir. Çok mesela..şimdi bir yol yaptılar falan işte, barajdan kaynaklı, Borçka'ya girişte bir köprü, bayağı bir şey yaptılar. Araçların gidip gelmesi için barajlara falan. O kötü oldu. Ama hani şey olarak, doğası olarak, köylerin doğası falan var. Hani HES'ler falan yapıyorlar. Mücadele edip de HES yaptırmayabiliyorsan, eğer mücadele edip kazanmışsan bir başarı o, kazanım. Ama şeyse..yoksa Borçka merkez yine çok inşaat ve o köprüyü mesela..Borçka'nın demir köprüsü vardır. Meşhur demir köprüsü vardı mesela. Onun yanına beton bir köprü yaptılar, o eskidi diye. Yani ne gerek var? Şu an mesela iki şeritli yol yaptılar. Bu demir köprü tek şerit. Hani birisi gelirken, birisi bekliyordu. Çok da güzeldi. Ama yanına çift şeritli bir köprü yaptılar. Sonra, trafik ışığı koydular. Artvin'de hiçbir yerde trafik ışığı yoktur. Çünkü Artvin trafik ışığına ihtiyaç duymaz. Çünkü öyle bir alanı yok Artvin'nin yani. Hep yokuştur hani. Mecbur duruyorsun ya da yavaş gidiyorsun. Oraya bir elektrik..şey..trafik ışığı koydular. Kimse kullanmıyordu. Trafik ışıkları şimdi sadece mesela yanıp sönüyor kırmızı olarak hani (gülme sesi) hiç şey yok. Öyle bir tuhaf bir şey oldu yani. Bir tane üst geçit yapmışlar mesela, trafik zaten çok öyle hani hız yapıp da geçmezler. Bir önceki belediye başkanı da oraya bir üst geçit yapmış. Kimse kullanmıyor. Bu şey Kızılay'daki deki üst geçitler gibiydi. Öyle duruyor yani. Bu şey tabi, kurutuyor. Yani köylerde hani o üç, dört senelik hani, iş gücü sağlıyor sana. Para kazanıyorsun orada işte, şeyin insanları öyle hani. Çok fazla gelir kazanamıyorlar diye köylerin mesela, sular kuruyor, o dereler kurudu yani hani. Her aldığı yerdeki şeyi kurutuyor, dereyi kurutuyor. Mesela, Hopa'da birkaç sene önce bir sel oldu. Gittiğimde ben, o selin, birkaç ay sonra gittim Hopa' ya mesela, ortada denize akan bir dere vardı. O çok güzel bir dereydi. Tabi derenin içine beton dökmüşler ve bu Karadeniz'de yaygınlaşmış. Mesela, derelerin içine beton döküyorlar. Şimdi, beton döküyorsun, o su nereye akacak? O suyun bir kere toprağa bir girmesi lazım. Toprağa, dağa, taşta o su hani gidecek falan. Gidecek yeri olmayınca mesela, orada ilk o dere taşmış. Beton bilmiyorum mesela. Borçka'da da birkaç yerde öyle derelerin içine beton dökmüşler. Belediye Başkanı tabi siyasi iktidar, MHP'liydi Belediye Başkanı, AKP ile işbirliği ile mümkün merteye izin verdiler kendi çıkarları doğrultusunda. Şimdi o HES'lerin yapıldığı yerler, kurudu kaldı öyle yani. Şöyle söyleyeyim. Rize daha direngen. Annem benim Fındıklılı mesela, Rize Fındıklılı. Oraya gidip geliyorum mesela. Rize'de daha yaptıramadılar HES'i henüz. Ama Borçka'da yani köylü izin verdiği yerlerde, tabi genel anlamda şey var, tepki var ama eğer köylü izin veriyorsa da o köyde yaşayan kaç kişi varsa onlar izin veriyorsa da ona müdahale edemiyorsun. Mesela, Cerattepe direnişinde genci, yaşlısı, AKP'lisi hepsi itiraz ettiler hani yapılmayacak diye. Yapılmasını istemediler. Çünkü şeydir..ağaç olsa bile gene ağaç dikerler. Öyle bir şeyleri de var, özellikleri de var. Hani benim babaannem 100 yaşına geliyordu herhalde vefat ettiğinde. En son artık fide dikemiyordu, ağaç dikemiyordu, evin önüne salatalık, domates ekiyordu yeşillik olsun diye. Köy zaten her yer yeşil mesela. Her yerden bir şey çıkıyor ama babaannem yok hayır, ekelim, evin önü yeşil görünsün falan. Öyleler, yaşlılar öyleler. O yüzden, o Cerattepe direnişinde, o hani köylülerden de yaşlıların da sesi çıkıyor, itiraz ediyorlar ama hani gençlerde o kafayı değiştirmek...Tabi AKP, ne kadar dönemdir..üç dönemdir falan hemen

hemen Artvin'in bütün ilçelerini alıyorlar. Bu dönem, bir, iki ilçeyi AKP aldı. Geri kalanını hep CHP aldı. Onun da etkisi çok fazla yani hani. AKP'li belediyelerin olması, HES'lere destek vermesi, Cerrattepe'ye destek vermesi falan o AKP'nin şeyleri yani.

Cevvaldir Karadeniz kadını. Şeydir hani, erkeğin sözü geçiyor falan değil. Çünkü üreten hep kadınlar Karadeniz'de. Ve inekleri, bağdır, bahçedir, çaydır falan kadının elinden geçtiği için kadın daha söz sahibidir. Kadınlar daha direngendir. Yani onlar daha eylemcidirler. Daha sözlerini söylerler, çekinmezler de yani. Bir de Artvin'de aile içi şiddet ben mesela çok duymadım. Kadın cinayeti de..bundan birkaç sene önce bir imam, bir karısını öldürmüştü. Kadın kayboldu diye de aradılar. Hopa'da oldu cinayet. Onlar da Artvin'li değildiler. Aile içi şiddet çok fazla olmadığı için de şeydirler, rahattırlar. Kadınlar sözünü söylerler yani. Hele bir de doğayla ilgili bir şeyse, kendi ekip biçeceği alanını, bu şey yapıyorsa eğer, tehdit ediyorsa, daha mücadelecilerdir o anlamda. Herkes bir şeyle ilgileniyor ya. Yani bağ, bahçe ilgileniyor ya da işe gidiyor, çalışıyor. Hani herkesin bir uğraşı var doğa ile çünkü emek veriyorsun, üretiyorsun. Hani durduk yere bir şeye bağlamıyorsun olayı. Hani, bir şeyi kafaya sarıp da dur ben buna şey yapayım diye şiddet uygulayım..Artvin mesela alkol tüketilen de bir yerdir. Ciddi alkol tüketilir Artvin'de yani. Hani alkole bağlayacaklarsa da, hani alkol alıyor falan ama ben öyle çok yakın çevremde bile hiç aile içi şiddet, kadın cinayeti hiç..bir kere oldu işte kadın cinayeti o da oydu. O da şey..kadın ayrılmış zaten. Ayrılmak istemiş, araya müftü girmiş bilmem ne. Tekrar adam şiddet uyguluyormuş kadına. Tekrar barıştıyorlar. Sonra adam kadını öldürüyor. Asansör boşluğuna atıyor falan yani oradan koku gelince buldular kadını yani öyle bir şey yani.

Hani, tabii ki boşanma önceden daha azdı ama şimdi daha rahat kadınlar, daha özgürler yani. Boşanmak istiyorsa boşanır. Çok zorla götürmemeye çalışıyorlar mümkün merteye. Karı-kocalık ilişkisi, aynı sosyal şeydir falan onlar, tartışılır. Onları hani bilemiyorum ne kadar şeydir ama genelde şeyler..hani boşanmak istiyorsa boşanıyorlar, çok fazla götürmüyor ama şiddet olayı hiç duymadım. Yok yani benim çevremde hani ya da birisi ya şu da karısına şiddet uyguluyor, şu da hani şey yapıyor. Ha, şey döneminde mesela, biz Artvin'deydik o dönem. Şey açıldı. Sarp sınır kapısı açıldı, bu Gürcistan. Müthiş bir aldatma. O dönemde çok boşanma, aldatma olayı falan oldu erkeklerin. Rus'a gitme hikayesi var ya o hani şey amiyane tabiriyle, o Rus hikayesi falan. O bayağı bir ilk önce bir sarstı herkesi, o aile yapısını. Erkekler bir anda ne olduma uğradılar falan. Evlere girmeyen erkekler (gülme sesi) hani hep dışarıda kadınlarla birlikte falan ama mesela şimdi o kalmamış. Onların da çünkü ciddi ekonomik sıkıntıları vardı. Gürcistan'ın, Rusya'nın falan. Ciddi ekonomik kriz, Borçka'ya gelen, işte yani hayat kadınlığı yapmak istiyor, seks işçiliği yapan kadınların hepsi mesela komünist sistemden geldikleri için ciddi üniversitelerde okumuşlar, ciddi bölümler okumuşlar. Ablama temizliğe gelen kadın fizyoterapistti ve çok iyiydi. Kızı orada şey..tıp okuyordu. Çalıştığı, kazandığı parayla ona gönderiyordu mesela hani, ben seks işçiliği yapmayacağım. Öyle çalışanlar da vardı. Onlar da

kadınlara çok şey kattılar diye düşünüyorum ben. Seks işçiliği haricinde de gelen kadınların kültürlü olması, hani üniversite okumuş olması, bizim kadınların açık olması yani. Hani alacakları bilgiye mesela, şeyde..ben Manavgat'ta o şeyi yaşamıştım,tezatlığı yaşamıştım. İşte mesela, biz Artvin'de, hani kadınlar şeydirler..iyiyi, güzeli alırlar, öğrenmek isterler. Yemekse yemek, kıyafetse kıyafet, kitapsa kitap ama mesela Manavgat'ta öyle bir şey yok. Onlar çok kapalı kutular. Hani bu kadar dışarıdan insan geliyor, yurt dışından insan geliyor mesela. Oraya yerleşen insanlar var. Almanlar, Hollandalılar falan mesela. Manavgat aynı Manavgat. Bir gram geliştirmemiş kendisini ama Artvin' de kadınlar öyle değildir. Geliştirirler kendilerini. Her anlamda. Kıyafettir, yemektir, çocuk bakımındır, iletişimidir falan. Geliştirirler yani. Onların da o katkıları oldu. Bizimkiler açtırlar, çok açtırlar şeye..öğrenmeye, geliştirmeye kendisini açtırlar. Tabi şimdi çok şeydi o dönem..babamın eşi avukattı, oradan biliyorum hani. Yoksa hani kocam beni aldatıyor diye falan öyle bir şey yok ama kadınları hep sindirdiler. Kabul ettiler. Tipik evlilik şeysi var ya. Aman şimdi bu süreç geçecek. Yatıyor, kalkıyor, geri gelir nasılsa ama çok ciddi anlamda bu sıkıntıyı yaşayan, hani işte evini, arabasını, arazisini satan şey.. ki bunun bir tanesi amcamdı mesela. Amcam yengem öldükten sonra bir kadınla ilgilendi. Ermenistan'a gitti, geldi. Orada rehin kaldı. Bilmem ne falan. Birlikte yaşamaya kalktı. Çocuklar kıyameti koparttı. Amcam aldı eve getirdi, evde birkaç ay yaşadılar falan. Ben şey bakmam hani; yok hayat kadınıymış, orospuymuş, fahişeymiş, hani ne olarak adlandırırırsan onu, ben bakmam. Ben gittiğim zaman kadın, amcamın eşi. Öyle kabul etmişim çünkü. Ama mesela çocuklar bunu kabul etmiyorlar. Sonra eniştemin bir amcası mesela, onun da eşi öldükten sonra o da Gürcü bir kadınla evlendi. Çocuklar kıyamet kopardı. Yani size ne? Adam evleniyor yani hani. Bunun annesi, yok annemin üstüne nasıl evlenirsin ya da yok işte, nasıl bir Gürcü'yle evlenirsin falan. Öyle süreçler yaşadılar, sıkıntılar oldu. Ama işte o süreç geçti gitti mesela. Şimdi öyle bir sıkıntı kalmadı. O bayağı bir hani aileleri çalkaladı, çocukları çalkaladı, bir itirazlar, bir kıyametler falan ama şimdi sular duruldu (gülme sesi). Eski hallerine döndü herkes.

Ben şey..artık Ankara'dan sıkıldığım için şey istiyorum..Ege istiyorum, Antalya'yı yapamayacağımı anladım. Ege'de yaparım. Ege tarafına taşınmayı düşünüyorum. Orada da böyle bir işletme, bir şey yapmayı düşünüyorum. Benim olmasa bile, birinin yanında çalışabilirim ama kafama uygun bir şey. Ankara'da..emekliliğimi, Ankara'da düşünmüyorum mesela yani hani. Bundan sonraki yaşantı olarak geleceğim benim Ankara dışında, o da denizi olan bir yerde olur. Fındıklı'yı mesela çok düşündüm. Fındıklı'ya gittiğimde, en son gittiğimde baktım, orada yapacak çok şey var. Fındıklı'da yani hani. İşletmecilik anlamında, pansiyon anlamında, turizm anlamında, işte kafe, restoran anlamında falan mesela, orayı düşünüyorum. Fındıklı'yı. Mesela, Artvin'i düşünmüyorum ama Fındıklı'yı düşünüyorum. Fındıklı çok küçük bir kasaba ve denize sıfır. Borçka denizden uzak. Fındıklı bi de geliş geçiş yeri. Yani hani, Gürcistan'a gitmek istiyorsan, Fındıklı'dan mecburen geçiyorsun. O ana arter çünkü orası. Öyle bir Fındıklı düşüncem de var. Yani deniz olan bir yer hani Fındıklı olmazsa, Ege'yi düşünüyorum.

Fındıklı'da rahat ederim çünkü Fındıklı, Rize'den bağımsız bir yer. Orası ayrı bir ilçesi yani Fındıklı çok rahattır. Rahat içki içersin, kıyafetine kimse karışmaz, arkadaş erkek, kadın, hani sohbet eder, sokakta çok rahat dolaşırsın, rahat edersin yani hani orada bir kadın, küçük kasabada yapamazsın gibi değil. Çok rahat edersin orada. Zaten köy değil. Annemin köyü de çok yakın. Deniz manzaralı falandı hani. Köylüler de çok iyidirler. Ege'de de gittim birkaç yerde kaldım, baktım orası da farklı hani. Çok rahatlar. Ben Manavgat'ta yaşadığım dönemde sezon bittikten sonra bile kıyafet giyerken rahatsız hissettiğim zamanlar oluyordu. Ya o kadar turist geliyor, açık giyiniyorlar falan ama o mesela..o şeyi aşamamışlar. Hala bir bakma isteği var. Ege'de yok mesela. Şey Fındıklı'da, Artvin'de de yoktur, bakmazlar mesela. Artvin'de ben hiç yaşamadım öyle bir şey. Fındıklı'da da yok. Çok rahatsızdır yani ama Rize'nin başka ilçeleri öyle değil. Trabzon'da falan rahat edemezsin. Ama Fındıklı ve Ege öyle değil rahat edersin, kadın olarak yani.

Örgütlü olmak çok zormuş, onu öğrendim kesinlikle çok zor bir iş. Yani hani işte dediğim gibi hani söyleyeceğini bazen söylememeyi tercih ediyorsun. Ya da aman hani boş ver şimdi söylemeyeyim falan diyorsun, ki bizim parti çok rahat bir parti olmasına rağmen. Hani dedim, yok yani hani siyasette gene aktif olurum. Yöneticilik yapmam artık, beş dönemdir yöneticiyim. Ben siyasetle ilgilenirim..yöneticilik belki yaparım -Ankara'da kalırsam o da. Onun haricinde de şey..yine muhalif olarak devam ederim siyasete. Öyle düşünüyorum. Yani yine partili olurum ama muhalif, ben yönetici olmam artık dedim. Yani şu süreçte, yani bir bakalım parti kapanır mı, kapatabilirler de yani hani. Partide şunu olayım falan desen de bile olamayadabilirsin bir anda. O anlamda, siyasi anlamda bir hedefim yok. Muhalif olarak düşünüyorum geleceğimi.